

Bulletin

EENHEID UNITÉ

Bulletin van verbondenheid voor de oprichting van een Beweging voor de eenheid van de werknemers van heel het land

Oktober 2009 - n°5 - 0,5 - de verantwoordelijke uitgevers: Serge Monsieur, Rik Steeland

CONTACTPERSONEN : Serge Monsieur, Délégué CGSP-FGTB, Rue de la Glacière, 2, 1060 Bruxelles.

GSM : 0475 238 466. Mail : sergemonsieur@hotmail.com

Rik Steeland, Militant BBTK-ABVV, Kanaalstraat, 36, 8550 Zwevegem - 0477 25 80 34 of 056 75 51 26

Mail : rik.steeland@telenet.be

www.comiteunite-eeheidscomite.be

De betoging op 9 oktober in Charleroi kwam er in de eerste plaats omdat in de de arbeiders willen vechten tegen de werkloosheid en de personeelsaflankingen in hun bedrijven. Dit probleem stelt zich in alle steden, overall in ons land.

In Antwerpen staat Opel onder bedreiging van sluiting, de activiteit van de haven is met 19% gedaald tijdens jongste negen manden, de werkloosheid stijgt voortdurend. De demonstratie tegen de sluiting van Opel toont de actiebereidheid van de werknemers.

Het zijn tekens aan de wand dat de voorwaarden verenigd zijn voor grote betogingen in alle steden, voor een grote nationale betoging om te zeggen: "Gedaan met de ontslagen", en een ontslagverbod te vorderen

Serge Monsieur, Rik Steeland

Ce Bulletin paraît simultanément en français et en néerlandais. La version française peut être demandée en s'adressant à Yves Eeckman.

yves.eeckman@skynet.be

12.000 arbeiders betoogden op 9 oktober in Charleroi : ze weigeren op te draaien voor de crisis

«Een dichte stoet trok vrijdag door Charleroi. Een overwegend rode menigte, alhoewel het in gemeenschappelijk vakbondfront was. Aan de kop, met spandoek in de hoogte de FGTB (ABVV) delegatie van Caterpillar, wat de leiding van het CSC (ACV) toch lichtjes irriteerde. Bij de grootste werkgever in Wallonië werden immers reeds 800 contracten van bepaalde duur opgezegd en is er vier weken op vijf technische werkloosheid. Het is dus met de energie van de wanhoop dat men luidkeels scandeerde " Qui doit payer les pots cassés ? C'est pas nous, c'est pas nous, c'est les financiers ! " (Wie moet de gebroken potten betalen ? Wij niet, wij niet, maar de banken !). Gevolgd door metaalarbeiders, onderwijzers, werklozen, ambtenaren, bouwvakkers.» (La Nouvelle Gazette, 10/10/2009) (vrij vertaald).

Een dichte vastbesloten menigte betoogde in Charleroi met een duidelijk ordewoord « De crisis twee keer betalen ? NEEN !!! ». Delegaties van heel wat be-

drijven van Charleroi en omgeving zijn overtuigd aanwezig: Caterpillar, Fabricom, Sabca, Sonaca met zijn spandoek « Neen aan de afdankingen ! ».

Alle sectoren hebben massaal geantwoord : Metaal, BBTK, Horval, Algemene Centrale, Ubot, Textiel Kleding Diamant, ... Ze zijn alle aanwezig. De solidariteit Openbaar -, Privé laat het niet afweten, want het is samen met de arbeiders van de privé dat delegaties van alle CGSP (ACOD) sectoren meebetogen : Onderwijs, Spoorweg, Administraties, Propreté Charleroi, Post, enz.

De stoet zet zich in beweging, met spandoeken, sjaals, enz., dikwijls tweetalig met slogans zoals « Qui va payer les pots cassés, c'est pas nous, c'est pas nous, c'est les financiers ! » of nog « Public - Privé, Solidarité ! »

In de discussies gaat het over de schade voor de regio en het ganse land, over de verantwoordelijkheid van de banken, de

⇒ afkeer voor de drastische besparingen die aangekondigd worden. Sommigen verdedigen de algemene staking als antwoord op de wensen van het patronaat en van de regering, op de ontmanteling van de werkgelegenheid, de lonen, de arbeidsvoorwaarden, de openbare diensten, ...

Op de Place du Manège neemt Antonio Di Santo (FGTB) als eerste het woord. Hij drukt erop dat het succes van de betoging verder reikt dan Charleroi. Er zijn delegaties van het Centrum, Bergen, Doornik, Luik en Namen. Een speciale groet is er voor de Nederlandstalige delegaties en de boeren die er vandaag ook bij zijn.

Na de cijfers over de zoveelste financiële crisis, die het resultaat is van een ongeremde zoektocht naar onmiddellijk profijt en die de oorzaak is van een tot nu toe ongekende sociale en institutionele crisis; na een aanklacht tegen de miljarden voor de speculanten-bankiers, zonder voorwaarden maar gezegd voor de kleine spaarders of voor krediet aan de bedrijven; na de opmerking dat

er waarschijnlijk 90.000 arbeidsplaatsen verloren gaan in 2009 en 125.000 in 2010, dat de onaanvaardbare economische werkloosheid explosief toeneemt en opgelegd wordt aan de bedienden, na de bedreigingen van het patronaat voor de brugpensioenen, de pensioenen, de pensioenleeftijd, de verklaringen van de baas van de Post, Thijs, die vindt dat 8,50 Euro per uur een « goed salaris » is (en waarom morgen geen 5 Euro ? vraagt Antonio), ... besluit Antonio Di Santo onder luid applaus : BASTA, Trop c'est Trop ! (Teveel is teveel).

Daarna komt de politieke verantwoordelijkheid aan bod. Hierover zegt Antonio Di Santo dat het tijd wordt om hen te laten betalen die de crisis veroorzaakt hebben. Hij klaagt de politieke onwil aan om maatregelen te nemen tegen de fiscale spijstechnologie van de bedrijven waarmee ze legaal of illegaal belastingen ontwijken. Hij klaagt de politieke wil aan om de arbeiders te laten opdraaien door taksen en besparingen, in plaats van de bedrijven die profiteren van notionele intresten en van fiscale fraude.

Hij verdedigt daarna met klem de openbare diensten, ongeacht welke sector, die duidelijk bedreigd worden niettegenstaande ze een waarborg zijn voor de democratie en ze een economische en sociale regulator vormen.

In de sociale zekerheid klaagt hij aan dat het patronaat het zagezegde tekort wil gebruiken om de sociale zekerheid af te bouwen. Als men aan de

sociale zekerheid raakt, zal het antwoord overduidelijk zijn: Geen sprake van.

En om dit punt te sluiten merkt hij op dat de regering slechts 24 uur nodig had om 21 miljard voor de banken te vinden. Het geld dat nodig is voor de sociale zekerheid kan ze dus op minder dan drie uur vinden.

Onder luid applaus besluit hij: Onze strijd steunt op honderd jaar strijdbaarheid, ons verzet zal sterk zijn en we zullen de confrontatie niet uit de weg gaan. Voor onze kinderen en kleinkinderen, we zullen deze crisis niet betalen.

Daarna is het de beurt aan het CSC Charleroi om het woord te nemen.

Bij het CSC dezelfde opmerkingen, de economische werkloosheid die op één jaar tijd in en om Charleroi verdubbelde, de gevolgen op de financiering van de sociale zekerheid, de drastische daling van de koopkracht, het redden van de banken met het geld van de werknemers, de bedreigingen van het VBO. En het CSC besluit : « Neen ! Stop ! Het is genoeg ! Zonder een reactie van onze kant, komen we er niet ! Wie de potten breekt, moet ze betalen ! ». En heeft de baas van BNP Paribas niet zelf verklaart dat de crisis voor de financiële sector voorbij was, vraagt het CSC zich af

Met deze betoging is het bewijs geleverd dat de arbeiders zich willen mobiliseren en er staan, zodra de vakbonden hun verantwoordelijk opnemen.

Correspondent

Na de betoging van 9 oktober in Charleroi

Interview met Carlo Briscolini, adjunct secretaris voor de Algemene Centrale Charleroi.

■ **Bewijst deze betoging in Charleroi niet dat de werknemers ter verdediging van hun rechten en hun arbeidsplaatsen gemobiliseerd zijn?**

□ Carlo Briscolini: Dat denken wij eerlijk, anders hadden wij dit initiatief niet genomen. Wij betalen de crisis. De regering heeft de banken geherfinancierd, maar met ons geld. Daarna kwam de economische crisis. In de bedrijven zijn de uitzendkrachten en tijdelijke medewerkers als eerste weggestuurd. En sommige sectoren herstructureerden. Dat is een vaststelling. Vermits eerbegrotingsbeslissingen moesten genomen worden, wilden wij niet langer wachten. Daarom deze betoging op 9 oktober. Wij weigeren nog eens te betalen.

Voor de vakantie was er al een betoging met 10 000 deelnemers in Henegouwen. Er was ook de Europese betoging. Het budget is een belangrijke politieke handeling. Wij wisten van discussie tussen links en rechts. Rechts wil men in de uitgaven snoeien. Links zei men dat nieuwe inkomsten moesten ge-

zocht worden, bij diegenen die de middelen hebben. Dus nieuwe inkomsten uit het kapitaal. Om dit te eisen moesten wij op straat gaan.

Voor deze betoging, had iedereen (sectoren, bedrijven), de neiging zich terug te trekken, omdat iedereen bang is. Wij dachten dit te overstijgen via het interprofessioneel niveau, door een betoging, op straat.

Het ligt niet voor de hand een actie in enkel één geweest te organiseren, maar wij wilden vooruit. Wij hebben het risico genomen en beroep op de stakingskas gedaan. Wij wilden de nationale verzameling die op hetzelfde ogenblik doorgevoerd niet overschaduwen (1), maar wij beschouwden deze als ontoereikend.

Bovendien toen wij de aard vernamen van deze nationale verzameling meenden wij dat dit niet was wat wij nodig hebben. In Charleroi, hebben wij 12.000 werknemers op straat gebracht. Zoiets had op nationaal niveau georganiseerd moeten worden.

■ **Is de hoofdzaak niet het verdwijnen van arbeidsplaatsen? Sommigen denken dat men daar niets tegen kan doen. Toont deze betoging niet dat de arbeiders oplossingen willen?**

□ Dat is essentieel. Tewerkstelling is de basis van onze samenleving. De herstructureringen zijn niet als een fataliteit te aanvaarden. Er zijn zelfs patronen die bij voorbaat herstructureerden.

De regering heeft een stelsel op poten gezet dat de sociale bijdragen vermindert voor alle werkgevers. Het is een lineaire maatregel, zonder controle. Dat is niet aanvaardbaar. De bouwsector stelt veel mensen tewerk, de petroleumsector heel weinig. Als het er enkel om aankomt de werkgevers voordelen te geven die

⇒ 3

(1) Het betreft de verzameling onder de vlag van het IVV (het Internationaal Vakverbond), die hoofdzakelijk draaide rond de notie « waardig werk ». NvdR.

→
de winst omhoog duwen kunnen we daarmee niet akkoord gaan. Het is hetzelfde als met de notionele interessen.

Betreffend de werkgelegenheid, moet men heel duidelijk zijn : het is een strijd om de arbeidsplaatsen te verdedigen, zowel in de privé als in de openbare sector.

■ **Zou een strijd om de ontslagen te verbieden niet verbonden moeten worden aan de principeverklaring van het ABVV, dat de nationalisatie van de voornaamste sectoren van industrie en banken eist ?**

□ Op principieel vlak hebben we een kans gemist met de banken. Wij hadden ons de vraag over de nationalisatie van de financiële sector moeten stellen. Vanzelfsprekend is dat niet gemakkelijk.

Nu zien wij dat de levensduur van de kerncentrales verlengd wordt . Het ABVV vond dat niet gunstig. Als vakbondsmensen moeten wij niet alleen op korte termijn kijken. Wie alleen de korte termijn ziet, vergist zich. Maar het is een moeilijke strijd.

■ **Tonen de gebeurtenissen rond Suez-Electrabel niet aan, dat wij zonder nationalisatie van de energiesec-**

tor, aan de willekeur van financiële groepen overgeleverd zijn?

□ Het principe van Suez te laten betalen is positief. Maar als de regering niet beschikt over dwangmiddelen ervoor, is er een ernstig probleem. In de Horeca, vermindert de regering de BTW tot 12%. Dat heeft alleen zin, als de verhoging van de tewerkstelling gecontroleerd wordt. Als men het Franse voorbeeld volgt, waar de bazen die BTW vermindering in hun zak steken, is het niet aanvaardbaar.

Als Suez zijn regels voorschrijft, vrees ik voor de energietoekomst van België. En als Suez die belasting niet betaalt, wat zijn dan hun « garanties » over arbeidsplaatsen en investeringen waard? En zo keert men terug naar de kwestie van de nationalisatie van de energiesector.

■ **Alle officiële voorspellingen over tewerkstelling en sociale rechten zijn pessimistisch. Zou het success van de betoging in Charleroi niet de start kunnen zijn voor een grote nationale betoging met dezelfde onderwerpen?**

□ Men kon veel verder gaan. Voor ons is de betoging van 9 oktober niet het einde. Je kon de mobilisatie bij de

werknemers voelen. Het is niet afgelopen. Wij moeten doorgaan.

De werknemers zijn niet verantwoordelijk voor de crisis. Ze horen ze niet betalen.

De vakbond heeft sterke slagzinnen, maar slagzinnen zijn onvoldoende. Wij moeten ons klaarmaken om interprofessioneel opnieuw op straat te komen.

Onze betoging in Charleroi is maar een onderdeel. De mobilisatie was er. Maar het moet verder. Wij zullen wel zien of de banken en Suez gaan betalen. Zonder strijd zal men ons de crisis twee of drie keer laten betalen.

Wij waren wat ongerust om dit enkel in Charleroi te organiseren. Maar het werd een succes! We moeten verder doen.

Carlo Briscolini is ondertekenaar van de Oproep voor een nationale betoging, gestart door de conferentie van 30 mei 2009 (zie pagina 4)

DÉBAT over het vorige Bulletin Eenheid-Unité

Beste kameraad,

Ik kan de inhoud van het Bulletin nagenoeg in zijn totaliteit bijtreden : naar mijn mening geeft het een goed beeld van oorzaken en inzet van de huidige crisis.

Maar het is niet de eerste maal dat ik me beraad over de vraag naar een simpel en eenvoudig verbod op ontslagen, dat me te weinig genuanceerd lijkt, en hierdoor de totale denkoefening ontkracht.

Natuurlijk zijn massale ontslagen onaanvaardbaar, maar vaak zijn ze het gevolg en niet de oorzaak van een systeem dat vrije concurrentie en winst op het voorplan stelt, zonder rekening te houden met de weerslag op sociaal of menselijk vlak en op milieu. En voor zover men een manier kan bedenken om ontslagen te vermijden bij fusies of herstructureringen, dan zie ik nog steeds niet hoe dat te doen ingeval van falen, of op zeer beperkte schaal, bij beroepsbekwaamheid. Het is voor deze gevallen dat de werkloosheidsuitkering bestaat. Het gevaar ligt op dit ogenblik in de enorme aantallen werklozen, ten gevolge van de inconsistentie van het internationaal kapitalisme, dat trouwens een absolute beperking van de publieke kost oplegt.

Veeleer dan een ongenueanceerd verbod op ontslagen, moeten we een herziening van het systeem afdwingen, conform aan de principeverklaring van het ABVV : de verdediging van de publieke diensten die de gelijke toegang tot deze diensten garanderen voor alle burgers, een verbod op onzekere contracten en nepstatuten (zoals de Post wil invoeren voor de postbodes), weigering van een nivellering naar beneden en van sociale dumping, de verplichting het personeel te behouden bij fusie of herstructurering van een onderneming, taxatie van financiële transacties en inkomsten van kapitaal etc.

Maar de krachtverhoudingen moeten hersteld worden, want als de Europese Unie van zijn oorspronkelijke doelstellingen slechts de vrije markt wist te realiseren, ten koste van een sociaal Europa, dan is dat ook vanwege de medeplichtigheid van al wie blauw of helemaal niet stemt. Ziedaar een inspanning van permanente opvoeding die aangevat moet worden.

Kameraadschappelijk.

Vanhooren A-M

Afgevaardigde ACOD franse gemeenschap

Beste kameraad,

Ik wil je bedanken voor de commentaar die je stuurde naar aanleiding van de 4de editie van ons Bulletin. Het is een aanzet tot reflectie, en daar wil ik graag de mijne aan toevoegen.

Ik kan je enkel gelijk geven als je schrijft « *massale ontslagen zijn onaanvaardbaar, maar vaak zijn ze het gevolg en niet de oorzaak van een systeem dat vrije concurrentie en winst op het voorplan stelt* ». Dit leidt je om, zoals ons Bulletin, te refereren naar de doelstellingen uit de principeverklaring van het ABVV, nl. de nationalisering van grote ondernemingen en banken.

Het probleem dat zich onmiddellijk stelt is ; hoe deze nationalisering bekomen ?

Uitgaande van de gekende roofzucht van kapitalisten en hun greep op de regeringen (zie momenteel het dossier Suez-Electrabel) komt men snel tot het besluit dat deze overwinning slechts bereikt kan worden via een krachtverhouding die enkel kan komen van de werknemers zelf, uiteraard samen met hun vakbonden.

Uit de sociale geschiedenis kan je leren dat de grote werkende massa zich in eerste instantie niet rond eisen van « ideologische » orde verza-

→4

⇒ melen, maar wel op basis van hun rechtstreekse problemen.

Vandaag is het ergste probleem (alleszins in de privésector en voor de contractuelen in openbare dienst), de werkgelegenheid. Dat leidde ons tot de conclusie dat de mobilisatie moest staan voor een « stop de ontslagen ». Door eenvoudigweg te stellen dat ontslagen verboden moeten worden, kunnen we ervoor zorgen dat dit geen holle slogan is.

Het moet toch mogelijk zijn de werknemers collectief te mobiliseren en de situatie op te heffen waarin werknemers van bedrijven in herstructurering –of in fase van sluiting– elk in hun hoekje de strijd moeten voeren ? Is het niet vanuit deze collectieve mobilisering dat een krachtverhouding kan opgebouwd worden, voldoende sterk om niet alleen de eisen ter verdediging van de werkgelegenheid uit te dragen, maar ook degene die jij opsmoort (behoud van de openbare diensten, verzet tegen de onzekerheid, enz.) ?

In die zin ben ik van mening dat een ordewoord voorstellen, waarbij nuances en speciale gevallen belicht worden, de impact van dat ordewoord sterk verzwakt. Dat is trouwens het geval bij elke mobilisering.

Maar de nuance die je zou willen aanbrengen aan het ordewoord tot verbod op ontslagen roept ook een vraag op : hoe zou de staat kunnen verbieden dat werknemers ten gevolge van falings op straat worden gezet ? De werkloosheid is niet de oplossing.

Ik denk dat het antwoord ligt in de mobilisering voor de nationalisering zoals hoger vermeld. Immers, zodra de mobilisering van de massa zich tegen de ontslagen richt, zullen vanzelf vragen op tafel komen, de belangrijkste eerst : hoe de ontslagen verbieden ? Hoe de patroons verhinderen hun zin te doen ? En zo komen we spontaan bij de wezenlijke doelstellingen uit de principeverklaring van het ABVV die op dat ogenblik de doelstellingen van een grote mobiliseringscampagne kunnen worden, omdat ze begrepen zijn, niet als ideologische doelen op lange termijn, maar

als concrete en realiseerbare antwoorden op de dagelijkse problemen van de werknemers.

Dit leidt me tot het andere aspect van je opmerkingen : de kwestie van de Europese Unie. Dat is een onderwerp waarover we heel lange tactische en strategische discussies kunnen voeren. We kunnen het ook benaderen vanuit de vragen die ik hier aanhaalde. Als morgen in België –zoals in de andere lidstaten van de Europese Unie–, een massabeweging opstaat om de nationalisering te eisen van de kernindustrieën, dan zal deze stoten op het volgende probleem : De Europese Unie is gebouwd op basis van een verdrag dat in artikel 4 het volgende oplegt : « 1. Teneinde de in artikel 2 genoemde doelstellingen te bereiken, omvat het optreden van de Lidstaten en de Gemeenschap, onder de vo-

orwaarden en volgens het tijdschema waarin dit Verdrag voorziet, de invoering van een economisch beleid (...) met inachtneming van het beginsel van een open markteconomie met vrije mededinging. »

Het bestaan van genationaliseerde ondernemingen is strijdig met dit artikel, en om die reden, door toepassing van het verdrag, worden jaar na jaar publieke ondernemingen en diensten ontmanteld.

Daaruit volgt dat we onze doelstellingen (in het bijzonder de toepassing van de principeverklaring van het ABVV) onmogelijk kunnen bereiken zonder het verdrag in kwestie in vraag te stellen (na

aanpassing van het Verdrag van Lissabon zal dit nog meer het geval zijn).

Twee zaken moeten onderlijnd worden :

–het Europees Parlement kan slechts handelen in respect van dit verdrag dat het Parlement zelf niet eens in vraag kan stellen

–de definitie van de economie, zoals die voorkomt in artikel 4, afgeleid van het Verdrag van Maastricht, dat aangenomen werd op een ogenblik dat de regeringen met deelname van links in de meerderheid waren in wat de Europese Unie zou worden.

Het gevolg van dit alles is dat dit verdrag het patronaat en politiek rechts perfect uitkomt, zodat deze zich erop steunen om telkens meer antisociale maatregelen te eisen. Daarentegen verbiedt dit verdrag een echt linkse politiek. Vandaar dat bij de Europese verkiezingen, het links electoraat (werknemers en sociaal uitkeringsgerechtigden) minder en minder gaan stemmen omdat ze zich gedupeerd voelen en zich niet herkennen in de Europese instellingen, die opgericht lijken om alles op te heffen en te verbieden wat de vrije concurrentie, t.t.z. maximale winst) in de weg kan staan. Het klopt allemaal als een bus.

Tot besluit, de vragen die we ons bezighouden worden gesteld door alle werknemers, ook van de andere landen. We hebben er dus alle belang bij de weerstand te verzamelen over de grenzen heen, en gemeenschappelijke antwoorden te zoeken. Wat me in het oog springt is dat we deze antwoorden onmogelijk kunnen vinden, in respect met het bestaande Europees verdrag en de antisociale Europese richtlijnen die eruit voortvloeien.

Dit is natuurlijk een debat dat voortgezet dient te worden. Ik dank je om eraan te hebben bijgedragen.

Yves Eeckman

De oproep voor een Nationale Betoging goedgekeurd door de 30 mei 2009 conferentie werd gepubliceerd in nummer 3 van ons Bulletin. Deze oproep is ook beschikbaar op de website van het Eenheidscomité – Comité unité

Dit bulletin verschijnt zowel in het Nederlands als in het Frans. De Franstalige versie kan bij Yves Eeckman aangevraagd worden : yves.eeckman@skynet.be

We hebben nood aan vertalers. Aarzel niet om ons te contacteren.